

René Appel

Weerzin

Anthos|Amsterdam

I

Sappige meloenen.

Niels slaagde er niet in de woorden uit zijn hoofd te krijgen. Sappige meloenen. Dat zeiden ze als jongens wanneer ze in het zwembad een vrouw zagen met flinke borsten, vooral als die slechts waren bedekt door een minuscuul bovenstukje dat hun puberfantasie op hol joeg, en dat zorgde voor die merkwaardige warme tinteling in hun onderlijf, die hen bedwelmde en tegelijkertijd stimuleerde en activeerde. Eerst fluisterden ze het, maar hun stemmen stegen in volume, sloegen soms schril over bij sommige jongens met de baard in de keel. Hun durf groeide, werd groter dan zichzelf, zeker als ze langs een vrouw liepen die in haar eentje lag te zonnen. Een enkeling schreeuwde het uit wanneer het hem te veel werd. Marcel bijvoorbeeld. Niels zag hem weer voor zich, zijn zwarte krulhaar, zijn tijgerzwembroekje met daarin de beginnende erectie waardoor hij een beetje ongemakkelijk liep. Soms verdwenen er een paar jongens in een kleedhokje, waar ze zich handmatig van de grootste opwinding bevrijdden.

Later op het strand waren er steeds meer vrouwen die het bovenstukje van hun bikini niet meer droegen, maar dat was vreemd genoeg niet zo opwindend. De hormonen van de jongens leken op topless minder te reageren. Nu keek hij er ook niet meer van op, behalve laatst die twee vrouwen die in alleen

een bikinibroekje de lobby van het hotel binnen kwamen lopen. In het park werd topless evenmin op prijs gesteld.

Alleen in flarden drong wat de jonge vrouw tegenover hem zei tot Niels door. Het ging niet alleen om hoe ze eruitzag, maar ze straalde ook een speelse, spontane vrolijkheid uit, die zijn kamer leek op te lichten. Dit had hij nog nooit gehad, en hoeveel vrouwen hadden er hier al niet tegenover hem gezeten voor een sollicitatiegesprek? Ze vertelde over de ervaringen in haar huidige baan, waarop ze kennelijk uitgekeken was: 'Datamanagement... andere administratieve procedures geïmplementeerd... online-cursussen... innovatie in communicatiestrategieën... nieuwe *management tools*... prettige werkomgeving... leuke collega's, maar...'

Hij knikte en zei: 'Ja, ja... interessant.' Daarna staarde hij langs haar naar buiten, waar een tuinman bezig was de heesters te snoeien.

Sappige meloenen.

'Dus ben ik op zoek naar een nieuwe uitdaging, en de horeca heeft me altijd al getrokken. Niet alleen als klant, natuurlijk.' Ze lachte een prachtig gaaf, helder wit gebit bloot. 'Maar om te werken, om zo'n bedrijf als dit van binnen te leren kennen. Ik heb het altijd al...'

Niels had zijn blik weer even op haar laten vallen. Alsof iemand hem zou kunnen betrappen en veroordelen keek hij snel naar haar brief die voor hem op het bureau lag.

'Het lijkt me spannend, zo'n hotel, met alles wat erbij hoort. De mensen... de gasten, bedoel ik. Ik ken het natuurlijk wel een beetje, maar alleen als gast.'

'Zal ik dan... eh, zal ik iets meer vertellen over het werk, over de taken?'

'Ja, graag.' Weer die tintelende glimlach.

Jonge vrouwen... zo'n laag uitgesneden truitje vonden ze tegenwoordig gewoon. Het was mode. Ze bedoelden er niets

bijzonders mee, hadden er geen behoefte aan om mannen uit te dagen. Hij wist het. Maar zij... Jitka heette ze... Hij keek nog eens naar haar brief.

‘En?’ vroeg ze.

‘Sorry, ik was even afgeleid.’

Er speelde een bijna ironisch lachje om haar mondhoeken. Dit moest ze vaker ervaren, dat mannen door haar verschijning van hun *à propos* werden gebracht.

Hij schoof zijn stoel een stukje naar achteren alsof hij meer noodzakelijke afstand wilde creëren, en keek naar buiten. De tuinman was klaar met de heesters en laadde dode takken op een wagen, die hij straks met zijn kleine tractor op zou komen halen. Niels begon te vertellen over het werk op zijn afdeling *marketing and sales*, over het accountsysteem, de relaties met grote klanten, boekingen, aanbiedingen, contacten met webmasters, de banquetingafdeling die hij ook onder zijn beheer had, en waar zij mee te maken zou krijgen.

‘Banqueting?’ vroeg ze.

‘Ja, dat is alles voor grotere groepen, dus feesten en partijen, recepties, maar verder alles wat *corporate* is. Dus de hele zakelijke markt. Trainingen, vergaderingen, seminars, bedrijfsjubilea. Veel mensen denken bij een hotel als dat van ons meteen aan vakantiegangers en zo, natuurlijk ook door het park met de *cottages*... de huisjes, dat we erbij hebben, maar de zakelijke markt is minstens zo belangrijk. Kijk, dit is onze brochure waarin staat wat we op dit terrein te bieden hebben.’

Niels schoof de brochure in haar richting. Ze pakte hem op en bladerde er even doorheen. ‘Ziet er mooi uit, maar ik heb natuurlijk al naar de website gekeken.’

Niels schakelde over op de taken van degene die zijn nieuwe assistente zou worden. Hij begon zich geleidelijk aan zekerder en rustiger te voelen. Dit was allemaal vertrouwd terrein. Het was stompzinnig en onnodig om zich het hoofd op hol te laten

jagen door een knappe, vooral ook aardige jonge vrouw die hier kwam solliciteren.

‘Wilde je misschien nog iets weten?’ vroeg hij.

‘Ja... wanneer denkt u dat u een beslissing heeft genomen? Ik heb nog een sollicitatie lopen en ik zou graag weten waar ik aan toe ben.’

Marit had de weekstaten van de afgelopen maanden uitgeprint. De bezetting van de cottages lag tussen de 42 en 63 procent, met een gemiddelde van 51. Ze haalde de cijfers van vorig jaar erbij. Toen hadden ze in hetzelfde kwartaal gemiddeld nog op 57 procent gezeten. Het jaar daarvoor op 61. De neerwaartse lijn was onmiskenbaar. Als ze niets deed, zou het hele bedrijf, dus ook het hotel, worden meegezogen naar dat diepe dal waaruit opklimmen onmogelijk was.

Maar dat liet ze niet gebeuren. Dat mocht niet gebeuren.

Vannacht had ze een tijd wakker gelegen. Ze dacht eraan dat alles was verkocht, overgedaan en in feite vernietigd, alles waar haar vader tientallen jaren keihard voor had gewerkt, alles wat ze samen hadden opgebouwd. De schulden waren betaald en ze had wat geld over waarvan ze kon leven, zeker de eerste jaren. Alleen, in haar eigen veel te grote huis. Het hotel had een andere naam gekregen. Ze kon zich zelfs voorstellen hoe met een grote kraan de neonletters HOTEL MASTHOF van de gevel werden gehaald.

Nee, ze liet het niet gebeuren. Hun naam op de gevel, op al het drukwerk, op de website. Het schilderij van haar vader in de receptiehal. Alsof hij nog steeds alles in de gaten hield. Dat moest allemaal zo blijven. Al die hotelketens die hen wilden inlijven, al die prachtige aanbiedingen, ze wilde er niets van weten. Vorige week had ze – eigenlijk tegen beter weten in – zo'n mannetje van Western Plaza ontvangen. Gladde praatjes, mooie prognoses, gunstige financiële regelingen. Het liefst had

ze hem vanaf het balkon bij haar kamer naar beneden gegooid, maar ze had hem alleen koel en zakelijk duidelijk gemaakt dat ze geen belangstelling had. Hotel Masthof was zelfstandig en bleef zelfstandig, dat had ze haar vader beloofd.

Keihard gewerkt had papa, meer dan dertig jaar lang, waarschijnlijk te hard gewerkt, voor het hotel, zijn hotel, zijn levenswerk, zijn trots. Het park, ja, dat lag anders. Dat was er op een gegeven moment bij gekomen omdat hij een naast het hotel gelegen oud en slecht onderhouden, uitgestrekt kampeerterein voor een schijntje had kunnen kopen van de gemeente, die blij was van die verantwoordelijkheid te zijn verlost.

Bijna werktuigelijk schreef ze de vijf P's op een velletje papier. Product, Prijs, Plaats, Promotie en Personeel. Een zesde, die ze laatst had gelezen in *Hospitality Management* voegde ze eraan toe: de P van Prikkelen. Gasten prikkelen betekende gasten verleiden. Verleiden om te komen, om langer te blijven, om meer te besteden. Zes P's. Op welke van die zes was nog vooruitgang te boeken? En wat was daar voor nodig? In ieder geval geld, een extra financiële impuls.

De cijfers logen niet, die logen nooit. Maar ze wist dat je andere cijfers wel kon helpen. Dat had ze al eerder gedaan. Je kon ermee schuiven. Er waren in principe voldoende mogelijkheden om in ieder geval het hotel te redden. Niet alleen omdat ze het wilde, maar vooral omdat het moest, omdat het een dure belofte was geweest. Niemand zou het in de gaten hebben, maar dan moest ze wel een principiële beslissing nemen.

Er werd op haar deur geklopt.

'Ja.' Ze schoof de papieren naar de rand van haar bureau. Onder het bureau zuchtte Rakker diep, alsof hij ook gekweld werd door de slechte resultaten van het park.

Niels kwam binnen. Hij ging op de rand van haar bureau zitten, aanraakbaar dichtbij. Al jaren aanraakbaar dichtbij, zo toonde ze zich ook tegenover hem, maar het leek na die ene keer

nooit meer enig effect te hebben gehad.

‘Nieuws?’ vroeg ze. ‘Liefst alleen goed nieuws, want ik heb de weekstaten van het park nog ’s bekeken en daar werd ik absoluut niet vrolijk van.’

‘Net een sollicitant gesproken. Hij legde een brief op haar bureau.’

‘Jitka Reehorst, vierentwintig... Een leuke vrouw?’ Marit probeerde zo neutraal mogelijk te klinken.

‘Ze leek me wel geschikt. Geen ervaring in de hotelbusiness, maar...’

‘Dat vroeg ik niet. Is het een leuke vrouw?’

Hij keek haar even peinzend aan, alsof hij wilde inschatten wat ze werkelijk bedoelde met haar vraag. ‘Ja, een leuke vrouw,’ zei hij toen.

Beter dan ik? Spannender, mooier? Dit soort vragen mocht ze alleen aan zichzelf stellen. ‘Wil je wat drinken? Thee, koffie, of ben je al toe aan iets anders?’ Ze wees naar het drankkastje dat tegen de achterwand van haar kantoor stond. Natuurlijk konden ze hier in principe altijd alles bestellen bij de bar, maar Marit had de voorziening van haar vader inclusief het ijskastje intact gelaten.

‘Nee, dank je. Ik moet nog wat werk doen, en als ik nu een biertje neem dan heb ik mijn kop er niet meer goed bij.’

‘Ach kom, drink gezellig wat met me mee.’ Zonder verder iets aan hem te vragen schonk ze een glas witte wijn in voor zichzelf en pakte ze een flesje Leffe Blonde en een glas voor hem. Pas een paar maanden geleden was ze erachter gekomen dat hij dat het lekkerste bier vond en ze had er meteen een paar kratjes van besteld. Met in haar ene hand het glas wijn en in de andere de stapel weekstaten ging ze naar de bank in de hoek van haar kamer. Haar werkkamer was de enige met zo’n bank. ‘Kom even naast me zitten, dan kunnen we samen nog ’s kijken.’ Alsof het tegen hem was gericht, kwam Rakker onder het bureau

vandaan en sprong kwispelstaartend naast haar op de bank.

‘Ik heb ze al bekeken... ziet er niet erg gezond uit.’

‘Doe nou niet zo ongezellig en kom hier even zitten.’

Esther knikte alleen kort om te laten merken dat ze zijn binnenkomst had opgemerkt. Ze was een tekst aan het lezen. Af en toe sloot ze haar ogen en leunde naar achteren, alsof ze de woorden zo dieper tot zich kon laten doordringen. Ze zag er ernstig uit met haar leesbril op het puntje van haar neus, wat volstrekt niet paste bij de rol die ze nu al jaren speelde, de rol waarvoor ze de tekst van een volgende reeks afleveringen aan het doornemen was. Zij gaf een stem aan Sloppy, die overal een puinhoop en een chaos van maakte.

Hij las de krant en keek af en toe naar haar. Ze prevelde, lispelde of mompelde de woorden voor zich uit. Niels kon niet woordelijk verstaan wat ze zei, maar vrolijkheid, droefheid of angst waren herkenbaar door de toon. Esther hoefde de tekst niet uit haar hoofd te leren, omdat ze die bij de opname simpelweg kon oplezen, terwijl ze met een hand de bek van de hond bewoog, min of meer lipsynchroon, zoals dat heette als het om mensen ging. Maar Sloppy was geen mens. Sloppy was een bruine, ruigharige hond van een onbestemd ras, het huisdier van Barend Boterberg, de directeur van een speelgoedfabriek waar zich allerlei vreemde, maar ook leerzame zaken afspeelden, onder meer door toedoen van Sloppy. Elke dag werd er een aflevering uitgezonden, bestemd voor kinderen van een jaar of vier.

Niels las in de krant over Barack Obama, over een auto die waarschijnlijk was opgeblazen, waarbij de bestuurder zwaar gewond geraakt was, over problemen op de Antillen. Esther zong een nauwelijks hoorbaar liedje, de vaste tune van Sloppy, die ze toch elke keer weer herhaalde. ‘Sloppy, ik ben Sloppy, met mijn leuke koppie. Ben ik geen moppie? Ja, dat ben ik heus. Sloppy, ik ben Sloppy, met mijn leuke koppie en mijn natte neus. Ben

ik geen moppie? Ja, ik ben eerste keus.'

Met een diepe zucht legde Esther de papieren weg. Ze zette haar leesbril af. 'Sorry, ik zat er weer even helemaal in.'

'Natuurlijk, zo hoort het ook.' Voor een buitenstaander leek het allemaal oppervlakkig en makkelijk, maar hij wist dat ze haar rol absoluut serieus nam. Het was haar leven, haar leven als actrice; het was een rol waarmee ze honderdduizenden kinderen vermaakte.

'Hoe ging het bij Masthof?' Esther had het nooit over 'het hotel', 'je werk' of een andere neutrale uitdrukking, maar altijd over Masthof, alsof ze zo wilde benadrukken dat hij bij die familie in dienst was, zijn hele leven al. Soms had hij het idee dat ze het niet goed kon verdragen dat Marit Masthof zijn meerderde was en hij dus haar ondergeschikte. Alsof Marit Masthof hem bezat of op z'n minst zou willen bezitten.

'Goed. Nou ja, nee... eigenlijk dus niet. De cijfers van het park zijn desastreus. De bezettingsgraad is veel te laag. Er moet dik geld bij. Maar dat is al lang zo, dat weet je.'

'En wat gaan jullie daaraan doen?'

'Eigenlijk moeten we grondig renoveren, zeker het park. Dat kunnen we toch niet naar de verdommenis laten gaan?' Toen hij een kleine vijftwintig jaar geleden bij Masthof was komen werken, als een soort manusje-van-alles in de zomervakantie, was het park net nieuw geweest. Een zwembad, een sauna, een tennisbaan. Maar nu moest je een tropisch zwembad hebben, speciale zonnebanken, niet alleen een Finse sauna, maar ook een Turks stoombad, spectaculaire kinderattracties, squashbanen, drie soorten restaurants met allerlei specialiteiten.

'Je had vandaag toch ook nog sollicitanten?'

Hij knikte en humde iets.

'Geen goeie kandidaten?'

'Ja, één... wel redelijk. De andere twee leken niet echt geschikt.'

Esther stond op. ‘Je klinkt niet erg enthousiast.’

Niels haalde zijn schouders op. Hij zag het beeld weer voor zich, die glinsterende glimlach, de bijna oplichtende blauwgroene ogen. De woorden uit zijn puberteit resoneerden opnieuw door zijn hoofd. ‘Ze leek in ieder geval heel gemotiveerd.’

‘Als jij dat ook bent, dan moet het iets kunnen worden... Toch?’

Hij knikte en liet zonder echt iets te lezen zijn ogen weer over de krant gaan.

‘Shit, shit, shit!’ Niels wilde zijn mobieltje op het bureau gooien, maar het gleed op de grond. ‘Verdomme!’ Eerst had hij nauwelijks iets begrepen van wat Harry brabbelend, haperend en stotterend vertelde. Hij ving alleen de woorden ‘man... bad... dood... overstroming... kamer 414’ op. Maar al snel werd duidelijk dat een van de dingen die Niels het meest vreesde het hotel had getroffen, terwijl hij het toch al druk genoeg had met het opstellen van de nieuwe aanbiedingen, de nieuwe berekening van de kamerprijzen voor Weekendjeweg, en hij nog steeds zonder assistente zat.

Hij moest nu meteen naar boven. Natuurlijk was het zijn verantwoordelijkheid niet – Harry deed tenslotte de *security* – maar in dit soort gevallen was zijn aanwezigheid absoluut noodzakelijk. Iedereen beschouwde hem vanwege zijn ervaring en de status die hij bij Marit had immers als ‘de tweede man’.

Niels stapte in de lift. Twee gasten voerden fluisterend een gesprek, waar hij niets van verstond. Het verhaal ging misschien al door het hotel, net als het water dat van boven een weg naar beneden had gezocht.

De deur van 414 was uiteraard dicht. Hij klopte, omdat hij zijn looper vergeten was.

Van de naastgelegen kamer ging de deur open. Een vrouw met grijs krulhaar, dat verwaaid zat alsof ze net een stuk had ge-

fietst, stak haar hoofd naar buiten. ‘Wat is er gebeurd, mijnheer?’

‘Een probleempje met een gast, mevrouw. We zullen ervoor zorgen dat u er geen hinder van ondervindt.’ Hij knikte haar vriendelijk toe, terwijl de glimlach op zijn kaken bevroor.

Harry opende de deur van 414. Hij had een blik in zijn ogen alsof hij zelf een naast familielid had verloren.

‘Welke problemen, mijnheer?’ hield de vrouw aan.

‘Dat weten we nog niet precies. U hoort het later wel.’

Niels ging kamer 414 binnen. ‘Nieuwsgierig wijf,’ mompelde hij half binnensmonds.

Harry wees naar de badkamer. Er was een sloot water de kamer binnengelopen, die het tapijt donker kleurde. Moest waarschijnlijk helemaal vervangen worden. De komende week was deze kamer in ieder geval niet beschikbaar voor gasten. Ze sop-ten in de richting van de badkamer. Er was veel water naar beneden gestroomd. Godzijdank was 314 ook bezet, en die gasten hadden op een gegeven moment de uitbreidende vochtplekken op hun plafond in de gaten gekregen en naar de receptie gebeld.

‘Heb je verder al iemand gebeld?’ vroeg Niels.

‘112. Die zullen zo wel komen.’

Ze bleven in de deuropening van de badkamer staan en keken naar binnen. Harry had uiteraard de kraan dichtgedraaid. Niels moest zichzelf bijna geweld aandoen om zijn gezicht niet af te wenden. In eerste instantie zag hij alleen een homp bleek vlees in het roodgekleurde water drijven. ‘Polzen?’ vroeg hij.

‘Ja, waarschijnlijk een scheermesje.’

Niels pakte zijn mobieltje, toetste het nummer van de receptie in en vroeg naar de gast van kamer 414. Gisteravond had hij ingecheckt, iets na negenen. Eric van Dongen heette hij, voor zover ze konden nagaan was hij nooit eerder in Hotel Masthof geweest.

‘Waarschijnlijk speciaal hiernaartoe gekomen om er een eind aan te maken,’ zei Niels.

‘Had die klootzak dat niet ergens anders kunnen doen? Bij hem thuis bijvoorbeeld, voor de verandering.’

‘Misschien had-ie wel geen thuis.’

Ze stonden weifelend tegenover elkaar. Er was niets meer te doen totdat het ambulancepersoneel, een dokter en de politie er waren. De volledige optocht zou het hotel binnentrekken. Niels liep naar de minibar. Met zijn zakdoek, om geen vingerafdrukken te maken, maakte hij het deurtje open. Zo te zien had Van Dongen er niets meer uit genomen. Zelfs geen stevige borrel om het afscheid van het leven draaglijker te maken.

Met twee rechercheurs – een blonde en een kale met een stoppelbaard – en Harry zat Niels in zijn kantoor.

‘Heeft u dit hier al eens eerder bij de hand gehad?’ vroeg de blonde politieman.

‘Een paar jaar geleden. Een springer. Van de vierde verdieping.’ De man bleek later paddo’s te hebben gebruikt. Hij had het raam opengeschoven en was zo naar buiten gedoken.

‘En zoals nu, in bad?’

‘Ja, één keer. Even denken... in 2001 of 2002. Die had het bad laten vollopen en de kraan dichtgedraaid. Zoals het hoort, zal ik maar zeggen. Hij was erin gestapt, en had zijn polsen opengesneden. Maar deze, met die kraan open...’

‘Misschien had dat wel een speciale bedoeling?’

‘Een bedoeling? Om het interieur van de kamer te verpesten zeker, en het plafond van de kamer daaronder.’

‘Het kan zijn dat-ie toch op tijd gevonden wilde worden, dat-ie...’

‘Op tijd gevonden?’ onderbrak Harry. ‘Wat nou op tijd? Hij was hartstikke dood, dan doet een uurtje eerder of later er niet meer toe.’

‘Ze zijn soms tegenstrijdig... dubbel, die mensen die er een eind aan willen maken.’ De rechercheur met het kale hoofd

sprak met licht omfloerste stem. Een begrafenisstem, vond Niels. Hij vroeg zich af of hij naar de begrafenis van de man zou moeten gaan. Of Eric van Dongen familie had, misschien een vrouw en kinderen. ‘Aan de ene kant willen ze dat echt, ze verlangen ernaar,’ ging de politieman door, ‘maar aan de andere kant willen ze het juist niet, hopen ze soms dat ze gevonden worden voor het fatale moment. Maar goed, niemand mag voorlopig de kamer betreden totdat hij wordt vrijgegeven. Wie bemande eigenlijk gisteravond de receptie?’

‘Waarom is dat belangrijk?’ vroeg Harry.

‘Dat is vermoedelijk de laatste persoon geweest die met de heer Van Dongen heeft gesproken. Misschien dat hij of zij nog relevante informatie heeft.’

Niels belde naar de receptie. Fouad had gisteravond dienst gehad.

Buiten reden twee mannen in geel-groene pakken de draagbaar met het stoffelijk overschot naar de ambulance. Twee kinderen liepen er nieuwsgierig achteraan, maar bleven op eerbiedige afstand staan toen de draagbaar de auto in werd geschoven.

Marit had als enige een werkkamer op de hoogste verdieping, haar heiligdom. Verder waren er alleen enkele hotelsuites, die al lang niet meer de luxe uitstraling hadden van een jaar of tien geleden. Haar vader had het vroeger bedacht: de top van het hotel hoorde op de bovenste etage te zitten. Aan twee muren hingen portretten van hem; één schilderij en een foto. De foto was genomen bij de opening van het park, ruim vijftwintig jaar geleden. Haar vader was nog maar achtenveertig jaar; hij keek vrolijk, optimistisch. Op de achtergrond stond het bord met MASTHOF TOPRECREATIE en je zag enkele cottages, die toen nog huisjes werden genoemd. Gelukkig had hij de huidige ontwikkelingen niet meer mee hoeven maken.

Ze zag de ambulance weggrijden. Afgezien van twee zelf-

moordenaars kon ze zich nog een aantal andere sterfgevallen herinneren. Het hotel en het park als sterfhuis. Vorig jaar nog had een gast een fatale hartaanval gekregen. Meer dan tien jaar geleden was er een kind in het zwembad verdronken. ‘Toch moeten we verder,’ had haar vader toen gezegd met een door tranen verstikte stem. Dat had ze onthouden: toch moeten we verder. Het was haar leuze geworden en nu moesten ze dat ook: verder, misschien door ballast af te werpen.

Ze ging achter haar bureau zitten. Rakker werd wakker en gaf een jankerig blafje, alsof hij begreep dat er iets dramatisch was gebeurd. Honden hadden daar een antenne voor, daar was ze van overtuigd. Vrolijkheid sloeg snel op ze over, maar verdriet misschien nog eerder. Ze pakte een stukje chocola uit een bureaulade en stak het in haar mond. Heerlijk. Ze sloot even haar ogen. Het was een kwelling: alles wat lekker was, bleek ook slecht voor je te zijn. Ze nam nog een stukje, weerstond de neiging erop te bijten, en zoog het langzaam weg.

Op haar monitor bekeek ze de financiële resultaten van de laatste maanden en de prognoses voor het hele jaar. Huidige en toekomstige boekingen werden daarin meegenomen, en alles werd afgezet tegen de resultaten van de afgelopen vijf jaar. Het was onontkoombaar. Dit jaar zou vooral het park zwaar in de min raken. En dat zou het hotel mee naar beneden trekken. De vraag was hoe lang ze de energierekening kon laten liggen, hoe ze het personeel kon blijven betalen.

Het park was de ballast, terwijl er aan het hotel veel moest gebeuren, en daar was geld voor nodig. In feite was het park reddeloos verloren. Daar kon ze haar ogen niet langer voor sluiten. Het was onmogelijk om op te boksen tegen de grote ketens. Iedereen die iets wilde boeken, kwam meteen op hun website terecht. Masthof Toprecreatie? Nooit van gehoord. En top, hoezo top?

Ze belde Niels, maar hij nam niet op.

Op de computer zocht ze de site van you2me/mezyou. Ze vulde haar gebruikersnaam en wachtwoord in en keek of er nieuwe kandidaten op haar pagina stonden. Twee oudere, waar ze niets in gezien had, waren er nog niet af gehaald, ondanks haar negatieve reactie. Maar er stond een nieuwe bij. Hij zag er niet gek uit. Misschien een iets te rond hoofd, maar wel met een vrolijke glimlach. Ze klikte door op zijn profiel: Reinout Kistemaker, tweeënveertig jaar, logistiek manager bij een levensmiddelengroothandel, gescheiden, twee kinderen. Film kijken, sport, tv, lekker eten, strandvakanties stonden vermeld als zijn hobby's. Via de resultaten van de persoonlijkheidstest waren ze aan elkaar gelinkt.

Eerdere dates, alle twee nog via Partner4U, waren teleurstellend geweest. De ene man wilde zo snel mogelijk met haar het bed in. De andere leek vooral op haar geld uit. Hij praatte maar door over de opbrengsten van het hotel. Een niet te onderdrukken gedachte kwam naar boven. Ze waren altijd minder dan Niels, de man die ze elke dag om zich heen had. Alleen niet op de momenten dat ze hem het hardst nodig had. Ze kende hem al zo lang. Toen hij nog maar kort in het hotel werkte, had hij haar in opdracht van haar vader tijdens schoolvakanties af en toe meegenomen voor uitstapjes. Artis, het Dolfinarium, de Efteling. Ze was toen een jaar of twaalf. Sommige mensen dachten dat hij haar broer was, een oudere broer die verrassend goed op kon schieten met zijn zusje.

Er werd op haar deur geklopt. Niels kwam binnen, alsof hij haar gedachtestroom had opgevangen. Marit klikte de website weg.

Ze praatten over het incident. Dit soort dingen kon je nooit voorkomen. Natuurlijk hadden ze het liefst gasten die zich keurig gedroegen, die netjes betaalden, dankbaar en vriendelijk waren, de kamer enigszins ordelijk achterlieten en bij voorkeur snel weer voor een paar dagen boekten.

‘Maar je krijgt het niet altijd zoals je het hebben wilt,’ zei Niels.

Marit stond op en liep naar hem toe. Ze kon nauwelijks de neiging onderdrukken om haar vermoeide, zware hoofd op zijn schouder te leggen, zoals ze vroeger als ze in de trein naast hem zat wel had gedaan. Ze keek hem aan en meende een vonkje in zijn ogen te zien, een vonkje van... ja, waarvan? Ze moest zich niets inbeelden. Die ene keer, ze was nog maar net achttien, was een incident gebeven. Na een feestje in het hotel had hij haar naar huis gebracht. Bij de voordeur had zij in een opwelling haar armen om hem heen geslagen en had ze hem gezoend, met alle passie die ze in zich had. Eerst leek hij haar af te weren, maar toen zoende hij haar terug. Ze trok hem het huis binnen, waar ze op de bank belandden. De eerste keer dat ze seks had gehad, met Niels. Maar hij had kort daarna verkering met Liesbeth gekregen, trouwde met haar, kreeg kinderen. Toen ze gingen scheiden, veronderstelde Marit dat haar tijd nu gekomen was, dat ze zouden voortzetten wat eerder zo heftig begonnen was.

‘Wil je er eigenlijk vanmiddag bij zijn als ik het tweede gesprek heb met die sollicitant?’

‘Je durft toch wel zelf een beslissing te nemen?’

‘Natuurlijk, maar het lijkt me goed als jij erbij bent.’

Niels wist niet goed wat hij nog meer moest vragen. Jitka had deze keer een wat hoger gesloten truitje aan, maar leek bijna nog aantrekkelijker. Hij voelde zich kinderachtig en belachelijk: een man van tweeënveertig, gescheiden, twee kinderen, voor de tweede keer getrouwd, die zich op zo’n makkelijke, onvolwassen manier liet beïnvloeden.

‘Heb jij misschien nog vragen, Marit?’

‘Tja... ik zie hier op je cv dat je nu een kleine twee jaar bij Salomon bv zit. Daarvoor heb je amper een jaar bij Uniegros ge-

werkt. En dáárvoor een parttime baantje. Je bent tamelijk veranderlijk. Hoe lang ben je van plan het hier vol te houden? Ook zo kort?’

‘Mijn ambitie is om...’

Marit onderbrak haar. ‘We hebben er namelijk geen zin in om iemand in te werken, in feite op te leiden, als die binnen de kortste keren weer verdwenen is, misschien wel naar een concurrent.’

‘Dat is absoluut niet mijn bedoeling. Ik wil juist graag verder komen in de hotelwereld. Ik bedoel, het lijkt me een uitdaging om hier te werken, dat heb ik al aan meneer Hulzeboom verteld. Dat wil ik echt.’

Natuurlijk wil je het echt, ik geloof je, ik vertrouw je. Niels had het willen zeggen, maar hij hield zijn mond stijf dicht, terwijl hij Jitka bemoedigend probeerde aan te kijken.

‘Dat zegt natuurlijk iedereen tijdens een sollicitatiegesprek,’ zei Marit met vlakke stem. Niels kreeg de indruk dat ze haar best deed om argumenten te verzamelen waarmee ze Jitka kon afwijzen.

‘Als u het niet gelooft, dan kan ik er ook niks aan doen.’ Jitka rechtte haar rug. Het was alsof ze van plan was om op te staan en de kamer te verlaten. Wanneer jullie me niet willen, dan maar niet, leek ze zo te kennen te geven.

‘Het is geen kwestie van geloven of niet geloven. Ik reageer alleen op je cv en ik probeer duidelijk te maken hoe onze houding is tegenover sollicitanten en wat ons bedrijf nodig heeft. Begrijp je?’

‘Natuurlijk begrijp ik dat. Het is logisch. Uw eerste zorg is dit bedrijf, dit hotel, het vakantiepark, terwijl ik op dit moment op zoek ben naar een nieuwe, leuke baan. En ik denk dat ik die hier kan vinden. Dat de hotelwereld echt iets voor me is.’